

[Sędzia Przewodniczący Jachowicz Bogdan 00:02:52.024]

Początek uzasadnienia. Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 marca 2019 r. w sprawie z powództwa A. N. przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego Towarzystwa na rzecz powódki kwotę 12042 zł 30 gr z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 września 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1000 zł. Po drugie umorzył postępowanie w pozostałej części, a po 3 szczegółowe rozliczenie kosztów procesu pozostawił referendarzowi sądowemu przy zachowaniu zasady, że powódka wygrała proces w 53 procentach i nie istnieją podstawy do odstąpienia od obciążenia pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu. Z rozstrzygnięciem tym nie zgodziła się strona pozwana, wyrok zaskarżyła w części, mianowicie w zakresie pkt. 1 co do kwoty 12042 zł 30 gr oraz co do kwoty 1000 złotych oraz co do rozliczenia kosztów procesu w całości. Wyrokowi zarzucono naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., 278 § 1 k.p.c. przez niewszechstronną, wybiórczą ocenę materiału dowodowego, co skutkowało się, skutkowało nie nadanie im odpowiedniej wagi przez pominięcie że poszkodowana dokonała zgłoszenia szkody po 35 dniach w związku czym przyczyniła się do zwiększenia rozmiaru szkody, art. 322 k.p.c. przez uznanie że ściśle udowodnienie wysokości żądania zapłaty z tytułu utraconych zniżek AC jest niemożliwe lub nader utrudnione podczas, gdy powód mógł z łatwością udowodnić wysokość roszczenia, naruszenie prawa materialnego, to jest 354 paragraf 2 k.c. i 16 ust. 1 punkt 2 Ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych przez błędną wykładnię, przyjęcie że poszkodowana właściwie zgłosiła szkodę w sytuacji gdy poszkodowana długo zwlekała ze zgłoszeniem szkody ubezpieczycielowi pomimo posiadanego ubezpieczenia AC, czym przyczyniła się do nieuzasadnionego zwiększenia rozmiaru szkody art. 822 § 1 k.c. i 824 ze znacznikiem 1 paragraf 1 k.c. przez błędne zastosowanie przyjęcie, że za uzasadnione nadmiernych kosztów najmu pojazdu zastępczego, które są niewspółmierne do szkody w pojeździe, 361 k.c. przez błędną wykładnię i zasądzenie świadczenia przekraczającego wysokość rzeczywiście poniesionej szkody, 6 k.c. przez błędną wykładnię i obciążenie pozwanego skutkami nieudowodnienia żądania pozwu. I w oparciu o te zarzuty wnosi się o zmianę zaskarżonego wyroku, oddalenie powództwa w zaskarżonej części i orzeczenie o kosztach postępowania. Sąd Okręgowy zważył co następuje. Apelacja okazała się zasadna o tyle, że skutkowałą zmianą zaskarżonego orzeczenia przez oddalenie powództwa w części, mianowicie co do żądania zapłaty kosztów najmu za okres od 10 do 31 grudnia 2014 r., to jest za 21 dni oraz co do żądanie zapłaty kwoty 1000 złotych tytułem odszkodowania za utracone zniżki z umowy AC. Przypomnieć należy, że pozwem z 20 czerwca 2017 r. powódka domagała się od pozwanego Towarzystwa zapłaty tytułem kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, holowania, załadowania zniszczonego samochodu oraz parkingu w wysokości 12042 zł i 30 gr z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, jak również domagała się zapłaty, opłaty sądowej w wysokości 300 zł wniesionej w sprawie o zewazwanie pozwanego do próby ugodowej oraz zwrotu kosztów dojazdu na posiedzenie sądowe w sprawie zewazwanie do próby ugodowej w wysokości 226 zł. Domagała się także zasądzenie od pozwanego zwrotu utraconej wartości samochodu, jak i również utraconej zniżki AC w kwocie 1000 zł. W toku procesu cofnęła pozew w zakresie żądania zwrotu utraconej wartości samochodu. Sąd Rejonowy ustalił, że 28 sierpnia 2014 r. miał miejsce wypadek komunikacyjny w wyniku którego uległ zniszczeniu samochód osobowy marki D. D., należący do powódki. Sprawcą tego zdarzenia był kierowca objęty ochroną ubez..., ubezpieczeniową przez pozwane Towarzystwo w zakresie odpowiedzialności OC. 28 sierpnia powódka zawarła umowę najmu samochodu M. (...), cenę najmu ustalono w wysokości 150 zł plus VAT za każdy dzień najmu. Powódka korzystała z tego samochodu w okresie od 28 sierpnia 2014 r. do dnia 30 pier..., 1 grudnia 2014 r., to jest przez 127 dni. Za wynajem zapłaciła łącznie 23431 zł 50 gr. Korzystała także z usług parkowania wraku pojazdu D. przez 93 dni, to jest o 28 sierpnia 14 r. do 28 listopada 2014 r. płacąc 20 zł netto za dobę, łącznie zapłaciła 2287 zł 80 gr. Za dojazd, holowanie wraku, załadunek zapłaciła 809 zł 34 gr. 2 października 2014 r. powódka zgłosiła szkodę w pojeździe z tytułu autocasco u swego ubezpieczyciela, to jest Towarzystwa (...). 20 października 2014 r. została poinformowana, że szkoda w postaci uszkodzenia pojazdu została zakwalifikowana jako szkoda całkowita, (...) decyzją z 14 października 14 r. przyznała A. N. 40700 zł odszkodowania, a 26 lipca 2014 r. sprzedała ona uszkodzony pojazd marki D.. Wyrokiem nakazowym z 8 maja 2015 r. R. M. [f00:11:16.664] został uznany za winnego spowodowania przestępstwa z art. 177 paragraf 1 k.k. Sprawca był ubezpieczony z tytułu OC w pozwanym Towarzystwie. Pozwane Towarzystwo (...) przyznało powódce zwrot kosztów w kwocie 12170 zł za najem pojazdu, 1500 zł 60 gr za parkowanie oraz 809 zł 34 zł za koszt holowania. Pozwane Towarzystwo za zasadne uznało czas najmu pojazdu zastępczego za okres 66 dni, to jest od 29 września 14 r. do 26 listopada 2014 r., to jest do zawarcia umowy sprzedaży pojazdu

uszkodzonego plus 7 dni na zakup innego pojazdu. Analogicznie za zasadne uznano okres parkowania. Uzupełniająco wskazać należy na okoliczności w jakich doszło do zdarzenia szkodzącego. W dacie zdarzenia nie było bowiem możliwe ustalenie kto był sprawcą szkody jakiej doznała powódka. Toczące się postępowanie doprowadziło dopiero do ustalenia, że jest nim kierowca S. ubezpieczony z tytułu OC u pozwanego. Jak wynika z załączonych akt postępowania karnego zdarzenie było skomplikowane, w tym zdarzeniu drogowym uczestniczyły 4 pojazdy i w dacie szkody nie było możliwe ustalenie sprawcy, a tym bardziej ubezpieczyciela zobowiązanego za sprawcę do zapłaty odszkodowania. Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je za własne. Skarżący w apelacji podniósł zarówno zarzuty naruszenia prawa procesowego jak i materialnego, jednak to chybień co do wadliwego zastosowania norm materialnoprawnych skutecznie wstrząsnęły zapadłe orzeczenie. Zarzut naruszenia artykułu 278 § 1 k.p.c. nie jest zrozumiałe, przepis ten dotyczy bowiem biegłego, a takiego dowodu nie było w sprawie. Zarzut natomiast z art. 233 § 1 k.p.c. w istocie dotyczy naruszenia prawa materialnego jako że data zgłoszenia szkody nie była sporna a jedynie sporne było wywiedzenie oceny zachowania powódki w kontekście jej uprawnień odszkodowawczych. Zasadny zarzut co do zasądzenia utraconej zniżki AC w kwocie 1000 zł, zwłaszcza co do błędnego zastosowania artykułu 322 k.p.c. W omawianym zakresie zauważyć należy, że pozwany już w odpowiedzi na pozew zakwestionował przyjętą przez powódkę kwotę. W tym miejscu przypomnieć należy, że zgodnie z regułą art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. W konsekwencji przyjęć należy, że w zakresie faktur, którymi wywodzone jest dochodzone roszczenie, powinny one zostać w zasadzie dowiedzione przez powoda, tymczasem powódka zaniechała jakichkolwiek czynności dowodowych zmierzających do wykazania wysokości utraconej zniżki, opierając się wyłącznie na piśmie ubezpieczyciela co do dziesięcioprocentowej utraty zniżki. Pozostałe natomiast zarzuty prawa materialnego dotyczą uznania przez Sąd Rejonowy za celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki związane z kompensacją szkody co do kosztów najmów pojazdu zastępczego. Zdaniem pozwanego powódce nie należy się ich zwrot za okres pierwszych 35 dni, to jest do dnia zgłoszenia szkody oraz za okres od 26 listopada 2014 r. do zawarcia umowy sprzedaży uszkodzonego plus 7 dni na zakup innego pojazdu. Zarzuty te należy podzielić jedynie w części, mianowicie co do ustalenia daty końcowej zasadnego i celowego najmu pojazdu zastępczego. Nie ulega wątpliwości, że w dacie 26 listopada 2014 r. powódka dysponowała wypłaconym odszkodowaniem za zniszczony samochód, jak i dokonała zbycia wraku. W dacie tej mogła podejmować decyzje co do wyboru i zakupu kolejnego pojazdu. Powódka przesłuchiwana w charakterze strony na rozprawie przed Sądem Rejonowym sama przyznała, że kolejny pojazd kupiła bezpośrednio po wypłacie odszkodowania, nie wskazywała na okoliczności mające odwiec tę czynność o przeszło miesiąc. Z przepisu art. 361 k.c. wywodzi się zasadę, że odszkodowanie winno obejmować jedynie celowe i ekonomicznie uzasadnione wyda..., wydatki związane z kompensacją szkody. Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, załatwienia jego rejestracji. Zdaniem Sądu Okręgowego za okres taki należy uznać czas do dnia 10 grudnia 2014 r. czyli 14 dni po zbyciu wraku pojazdu. Okres ten jest nieco droższe niż się powszechnie przyjmuje, ale należy mieć na uwadze, że był to okres końca roku wzmożonych transakcji rynkowych. Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 354 § 2 k.c. i 16 ustęp 1 pkt. 2 art. 16 Ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych stwierdzić należy, że zarzut ten jest oczywiście bezzasadny. Przepisy bowiem Ustawy o ubezpieczeniach dotyczą umów obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, w tym wypadku posiadaczy pojazdu mechanicznego. Jeszcze raz należy podkreślić, że ustawa ta dotyczy powinności względem ubezpieczyciela, z którym łączy stosunek OC. Wskazać należy, że poszkodowana jako wierzyciel w stosunku zobowiązaniowym, opartym na delikcie, który z kolei wyznacza ramy odpowiedzialności ubezpieczyciela obowiązana była do zapobiegania szkodzie i zmniejszenia jej rozmiaru współdziałając przy wykonywaniu zobowiązania odpowiednio do art. 354 § 2 w związku z § 1 k.c. W żadnej mierze nie wykazał pozwany, aby powódka temu uchybiła obowiązkowi. Przede wszystkim wskazać należy, że pozwany jako ubezpieczyciel sprawcy chce wywodzić skutki prawne z dochodzona przez powódkę ochrony z tytułu dobrowolnej umowy łączącej ją z innym ubezpieczycielem. Zauważyć należy, że powódka nie była w ogóle zobowiązana do jakiegokolwiek zgłoszenia szkody swojemu ubezpieczycielowi i dochodzenia, aby to on z jej polisy naprawił szkodę. Mimo to kosztem swego ubezpieczenia przystąpiła do pozyskania środków na naprawę szkody, za którą odpowiadał pozwany. Nie można więc podzielić zarzutów co do uznania za niezasadny najmu przez okres pierwszych 35 dni

związanego z dniem zgłoszenia szkody swemu ubezpieczycielowi przez powódkę. Można by to pozwanemu postawić zarzut braku współdziałania przyjmując, że został poinformowany przez właściciela S. [foo:20:44.530] o zdarzeniu i w związku z tym jako jego ubezpieczyciel powinien podjąć działania zmierzające do naprawienia szkody. Do zarzutu apelacji w tym zakresie 35 dni najmu odnieść należy się poprzez dyspozycję art. 361 k.c. W tym zakresie uznać należy, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej wykładni. Odszkodowanie winno obejmować jedynie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki związane z kompensacji szkody, a nie ulega wątpliwości, że w tym okresie, jak i późniejszym pojazd był powódce niezbędny. Okoliczności tej strona pozwana nie kwestionowała. Mając to na uwadze Sąd Okręgowy uznał apelację powoda za częściowo zasadną, mianowicie co do kwoty 3.864 zł 50 gr dochodzonej tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, wyliczonego w ten sposób, że 21 dni razy 184 zł i 50 gr za dzień brutto. Zasadnie w apelacji negowano także zasądzenie kwoty tysiąca złotych i..., co wcześniej Sąd Okręgowy uzasadnił i dlatego też Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok. W pozostałym zakresie z mocy art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy apelację oddalił. Podnieść jeszcze należy, że Sąd Okręgowy nie odliczył zasądzonej kwoty za parkowanie, mianowicie za 2 dni po sprzedaży, no wobec braku w tym zakresie zakres zaka..., zaskarżenia. Dotyczyłoby do kwoty 49 zł 20 gr. Konstrukcja wyroku Sądu Okręgowego jest nieco odmienna niż zazwyczaj z uwagi na wskazywanie kwot w jakich następuje oddalenie powództwa, a to z uwagi na rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego. Sąd Rejonowy w swoim rozstrzygnięciu wyroku nie zawarł bowiem rozstrzygnięcia o oddaleniu powództwa w części, a wskazać trzeba, że Sąd Rejonowy no nie rozstrzygnął o żądaniu co do zapłaty 300 zł za próbę ugodową 226 zł za dojazdy do Sądu. Nie było to przedmiotem cofnięcia pozwu, a z uwagi na konstrukcję wyroku należałoby przed..., przyjąć, że było to przedmiotem umorzenia, mimo że w istocie rzeczy w tym zakresie strona powodowa nie cofnęła powództwa. Ale podnieść należy, że kwestia ta nie była przedmiotem zaskarżenia, albowiem strona z kolei powodowa środka odwoławczego nie wniosła. O kosztach postępowania za obie instancje Sąd Rejonowy orzekł, Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i w tym zakresie jest to rozstrzygnięcie trafne, przy czym ulega modyfikacji przez Sąd Okręgowy z uwagi na zmianę rozstrzygnięcia merytorycznego. Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego opiera się na zasadzie art. 98 k.p.c., to jest odpowiedzialności za wynik procesu w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Wskazać należy, że powództwo w I Instancji zostało uwzględnione w 34%, a apelacja została uwzględniona w 38%.

[(...):25:31.944]